

קדמנו בעורף של שרון

זה היה במלחמת יוסי-הכיפורים, ביום שבו הכריזו על הפסקת-האש. צמד הדודאים, ישראל גוריון ובני אמדורסקי, ואיתם אורי לוי ושלמה ויישנסקי, עברו את תעלת-סואץ, בעיקבות הכוחות הלוחמים. נקלענו לקרן-הפיקור של אריק

ספרא וסייפא

בוכים: שמעת, יורים. שמעת כמה הרונים? ואיך שהוא מקלל - חמורים מזורגנים!
יורים: הוא צודק, הם צריכים לתת לו לגמור את המלאכה.
בוכים: אבל האם האומללה שילדה נפל - היא בוכה.
יורים: אדוני, לה גר זה כמו לה גר, ואת האוייב צריך, כמו שהוא אומר, למגר!
בוכים: אבל יורים, מה עם הצו המוסרי, ההומאני?
יורים: עזוב אותך משטויות. זה הכל עניין של מאני.
בוכים: אבל בכל זאת - אנשים עלולים להפוך לנכים.
יורים: הרבה יותר אנשים נהרגים בתאונות-דרכים.
בוכים: כן, אבל למה הוא מזיין באמצע המלחמה?
יורים: רגע, אתה חושב שהוא עשוי מברזל, או מה?
בוכים: בסדר, אבל בכל זאת - בתור ציונים, זה לא יפה שיש בשעה כזאת זיונים!
יורים: אז מה אתה רוצה - שהוא ייסע לזיין בחיפה? ככה הוא משלב את הספרא עם הסייפא!

שרון, נוכח גוריון, "ראינו כיצד שרון רוכן על המפה, כולו וועם על הפסקת" האש, והיינו עדים לסצינה שלא אשכח לעולם."

שרון הממורמר ישב שם יחד עם אברהם יפה המנוח, ושניהם קיטרו. "האם לשם כך נשפך עד כה כליכך הרבה דם, כדי שפיתאום יעצרו את התקרמות כוחותינו?" התלונן שרון. "מה הם מבינים בכלל, הפוליטיקאים האלה, רטן בקול. חברו יפה רק ישב ומילמל כל הזמן: "איזה קלבוץ-קה, איזה קלבוץ-קה!"

כמו הכור הגרעיני

ישראל גוריון זכר את המעמד הסוריאליסטי שנים רבות. העניין צף וחזר בזיכרוננו עם פרץ מלחמת-הלבנון. לימים סיפר על כך לידיו קובי ניב, שנדלק על העניין והחליט לכתוב סביבו מחזה. כך נולד קרמבו בעורף האוייב. ניב

מכך שמישהו סיים להם את המלחמה, מבלי לשאול אותם.

מכך שמישהו סיים להם את המלחמה, מבלי לשאול אותם.

רויטל איתן בתפקיד קוקי ב. קרמבו בעורף האוייב החוזר בתשובה בעל השדיים שולח את כל הכופרים לעזאזל

"הסיפור הוא על מצביא מוכשר שיש לו צבא מתוחכם, החייב להוכיח בכל מחיר את כישיונותיו. פשוט לא ייתכן שהמצביא יישב בחיבוקי-דיים. זה בלתי-אפשרי שהגולם לא יקום יום אחד על יוצרו. העילה שלו למלחמה אינה חשובה כלל. גם נפוליאון תמיד מצא עילות, גם חניבעל. כולם, אם לא חוסמים אותם באופן יעיל, הם תמיד יתפרצו, במקרה או במאחר.

"המצביאים מהסוג הזה מזכירים לי את הפרשה עם הכור הגרעיני שהרעיל את מחצית אירופה - כאשר מתחילים לטפח את הכורים הגרעיניים ולפור אותם בכל פינה, חייב בסוף להתרחש איזה אסון."

גוריון בונה את דבריו שלב אחר שלב, בהיגיון - אותו היגיון שעל-פיו בנויה ההצגה. בניו, מתי (אני בן 8 ושלוש-דריבעי) ודני (14), מקשיבים. הוא מסביר: "אבל הרבה יותר מסו"כנים מכל המצביאים הם הרתיים החר"שים, אלה החוזרים בתשובה. האנשים האלה אפילו אינם זקוקים לשום תירוץ, אם הם מחליטים שהמלחמה היא שתביא את הישועה - מפני שכך הבינו מתוך איוו התגלות אלוהית שהיתה להם - הם פשוט יכולים לפוצץ את עצמם עם כל הסביבה שלהם, ללא שום אזהרה מוקדמת."

כתב, גוריון ביים, והמחזה הסאטירי מועלה בימים אלה עליידי קבוצת התיאטרון של נווה-צדק. העלילה: האלוף אלופי, המזועזע מההודעה על הפסקת-האש, מחליט ליוזם פרובוקציה. אם יצליח לגרום לכך שידירו הערכי יפוצץ את הר הבית, תהיה לו עילה מצויינת להמשיך במלחמה. לידיו זה יש תוכניות משלו - הוא רוצה שאלופי יעזור לו להכתיר את בנו כנשיא.

אלופי שולח למשימה הסודית את קרמבו - מין רמבו ציוני מתוצרת הארץ - המלווה בצמד-הווי, בשם יורים ובוכים. בדרך פוגשת החבורה את קוקי, הסוכן שלנו שנשתל מעבר לגבול. זהו ספק-גבר, שעמד לעבור ניתוח לשינוי-מין, וברגע האחרון החליט לחזור בתשובה. כעת יש לו זוג שריים ענקיים, כיפה גדולה וזקן של בחור-ישיבה. פיו מפיק כל הזמן פסרי קים מן המקורות.

קוקי החוזר בתשובה הוא המנצח, בסופו של דבר, במלחמה, ושולח את כל הכופרים לעזאזל.

מספר גוריון: "לא רצינו לעשות הצגה על דמויות מוכרות. אלופי איננו שרון דווקא, וגם יורים ובוכים אינם צמד הדודאים. הכוונה היתה לטפל בסיטואציה האבסורדית.

בימאי גוריון (עם בנו מתי) גם נפוליאון מצא תמיד עילה למלחמה. גם חניבעל